

heraf en nedsættelse af boligsikringsydelsen, der kan føles hårdt, hvor børnenes arbejdsindtægt ikke opvejer forældrenes øgede økonomiske byrde ved børnenes opvækst. Det foreslås derfor, at der ved beregning af husstandsindkomsten skal ses bort fra de første 5.000 kr. af indkomsten, der hidrører fra børnenes arbejdsindtægt.

3. Det maksimale beløb for boligsikringsydelsens størrelse 7.740 kr. foreslås forhøjet til 9.300 kr., ligesom tillægget pr. barn foreslås forhøjet fra 360 kr. til 420 kr.

Forbedringerne, der særlig tager sigte på *det dyreste byggeri*, er indeholdt i de foreslåede stk. 4-6 i § 2, og stk. 2-4 i § 3, for så vidt angår pensionister m. fl.

Ifølge § 2, stk. 4, skal en gunstigere skala finde anvendelse ved beregning af boligsikring, når den årlige leje er mindst 8.000 kr. og mindst 20 pct. af husstandsindkomsten.

Når det minimale lejebeløb er fastsat til 8.000 kr., skyldes det, at den gældende boligsikringsordning i princippet alene omfatter indkomstgrupperne til og med 40.000 kr. (hvorefter der gælder en udtrapningsordning for indkomstgrupperne til 49.000 kr.), og at en 20 pct. leje af 40.000 kr. = 8.000 kr. De gunstigere beregningsregler vil således finde anvendelse på samtlige indkomstgrupper, der er omfattet af den gældende ordning, når den årlige leje er 8.000 kr. eller mere.

Den gunstigere beregningsskala indebærer imidlertid, at nye indkomstgrupper inddrages under boligsikringsordningen. Disse nye grupper omfatter i princippet indkomsterne 41.000-51.000 kr., hvorefter der sker en udtrapning op til 59.000 kr. For disse nye indkomstgrupper er det relevante minimale lejebeløb imidlertid ikke 8.000 kr., men det højere beløb der følger af kravet til grænsebeløbets størrelse, og der vil for deres vedkommende altid blive tale om en minimumsleje på mere end 20 pct. af indkomsten, forinden de kan oppebære boligsikring. — For pensionisternes vedkommende er foreslået tilsvarende regler i § 3, men med en leje på 6.000 kr. som det afgørende beløb.

De nye regler vil i praksis navnlig finde anvendelse på nybyggeriet med de høje huslejer. For det almennyttige byggeris vedkommende er disse lejers søgt mindsket ved de tidligere fremsatte lovforslag om en forbedret rentesikringsordning og om adgang til at yde midlertidige driftslån. Nærværende forslag tilsigter at imødegå de urimeligheder, der bliver tilbage i dette byggeri, og for det private udlejningsbyggeri vil det virke med fuld styrke.

I visse tilfælde vil dog kravet om en minimumsleje på 8.000 kr. kunne virke urimeligt hårdt. Dette gælder navnlig, hvor der har fundet ekstraordinære

lejeforhøjelser sted i forbindelse med genudlejning eller som følge af modernisering, og for disse tilfælde er det foreslået i § 3, stk. 6, at de gunstigere regler også kan finde anvendelse, selv om lejen ikke er steget så meget som til 8.000 kr. Det er alene en forudsætning for reglerens anvendelse, at boligtagerens reelle lejebyrde (nominel leje ÷ boligsikring beregnet efter de gældende regler) overstiger 20 pct. af husstandsindkomsten, og den reelle lejebyrde kan ikke bringes ned under dette beløb ved boligsikring beregnet efter de gunstigere regler.

Ændring af indkomstgrundlaget.

Ved boligsikringsordningens ikrafttræden den 1. april 1967 var det ret selvfølgeligt, at det var den konstaterede indkomst for det forudgående kalenderår, der skulle danne det afgørende indkomstgrundlag for beregning af boligsikringsydelse.

Samtidigheidsprincippet indførelse indenfor skattelovgivningens område udløste imidlertid et naturligt ønske hos lovgivningsmagten om også at overføre dette princip til boligsikringsområdet, og ved lovændringen i 1968 blev dette gennemført.

Efter den gældende lovs § 7 beregnes boligsikring på grundlag af den skønnede indkomst for „året“, og da der nødvendigvis må knytte sig en vis usikkerhed til dette indkomstkriterium, på tidspunktet for skønnets udøvelse, er der i lovens § 7, stk. 3, givet adgang for kommunerne til senere at foretage regulering, såfremt der viser sig væsentlige afvigelser mellem den skønnede og den faktiske indkomst. Der foretages ikke, som på skattelovgivningens område, regulering for enhver afvigelse, men afvigelsen skal som nævnt være „væsentlig“, og boligministeriet har i cirkulære af 15. juli 1970 pkt. 34 fastsat nærmere regler herom.

Det skønnede indkomstgrundlag har imidlertid i de forløbne år vist sig at være behæftet med adskillige ulemper, hvoraf særlig skal fremhæves:

1. Indkomstgrundlaget i forbindelse med den efterfølgende reguleringsadgang alene ved væsentlige indkomstændringer har medført en forskelsbehandling af de boligsikringsmodtagere, der skønner henholdsvis „for lavt“ og „for højt“, når den skønnede indkomst ikke afviger så meget fra den faktiske, at regulering bliver aktuel.

2. De ofte konstaterede „væsentlige“ afvigelser mellem skønnet og faktisk indkomst, hyppigst således, at den faktiske indkomst er højere end den skønnede, har bevirket, at kommunerne i et stort antal tilfælde har måttet stille krav om tilbagebetaling af for meget udbetalt boligsikring. Sådanne tilbagebetalingskrav griber på en socialt uheldig måde ind i de pågældende husstandes økonomiske